

Σεβάσμιε Γέρον μου!

Σοὶ ἀφιερῶ τὰς Κερατσίτσας μου· διότι καὶ τῆς μεταφράσεως αὐτῶν τὴν ιδέαν εἰς τὸ χαριτωμένον Σου Δαυμόνιον ὀφείλω, καὶ ἂν ἐπιτυχῶς ἐξετέλεσα αὐτὴν, εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ πεφιλμένου Σου τούτου τέκνου, τὸ ὅποῖον εἶναι καὶ αὐτὸ εἶδος Μούσης, τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην ἀπόδος.

Ἡδύνασο δὲ νὰ μ' ἐρωτήσης· Διατί ταύτην καὶ οὐχὶ ἐκείνην τὴν κωμωδίαν τοῦ Γάλλου Μαινάνδρου ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας. Σ' ἀπαντῶ ὅτι τὴν προτίμησα, πρῶτον μὲν διὰ τὸ σύντομον. Ἐπειδὴ γνωρίζεις, ἦ, ἂν ἄγνοῃς, μάθε ὅτι ἡ κυρία Θέμις, τῆς ὁποίας κάμνω τὴν κόρτε, εἶναι ζηλότυπος σφόδρα καὶ μοῦ κακιώνει, ἅμα μ' ἴδῃ καὶ μίαν μόνην ἡμέραν νὰ μὴ τὴν περιποιηθῶ τρυφερώτατα. Ἐπειδὴ ὁμῶς εἶναι πολὺ μελαγχολικὴ Δεμοζέλλα, (καὶ μάλιστα ὅταν σ' ἀναγκάζῃ νὰ τῆς ἀναγνώσκῃς τὸ εὐνοούμενόν της μυθιστόρημα, τὸ ὅποῖον καλεῖται Δίκαιον τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Βυζαντινῶν,) κατὰ τῆς βραχείας ὥρας τῆς σχολῆς δὲν εἶναι κακὸν ν' ἀρπάξῃ τις, κρυφίως ὁμῶς, ἐννοεῖται, τὸν Μολιέρον διὰ νὰ γελᾷ ὀλίγον, καὶ, ἂν δύναται, νὰ κάμνῃ καὶ ἄλλους νὰ γελοῦν. Ἐδῶ, νομίζω, ἐτελείωσε τὸ πρῶτον μὲν. Δεύτερον δὲ ἐπροτίμησα τὰς Κερατσίτσας· διότι τὰ νεῦρά μου ἔχουν τὴν ἀκατανόητον ιδιοτροπίαν νὰ ταραττιῶνται πολὺ ἀπὸ τὸ γένος τοῦτο τῶν ἀνθρώπων· καὶ αἰσθάνομαι χαιρεκακίαν σατανικὴν νὰ κάμω καὶ ἄλλους νὰ καγχάζουν κατὰ τοῦ εἶδους τούτου τῆς ἀπεχθείας μου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κωμωδία τοιαύτη οὐδὲν καλὸν δύναται νὰ παραγάγῃ εἰς τὴν ἀρχαΐζουσαν καὶ ἀθώαν κοινωνίαν μας, εἰς ἣν ὁ κερατσιτισμὸς εἶναι ἄγνωστος νόσος, ὡς δῆλον γίγνεται καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως παρὰ τε τοῖς ἀρχαίοις καὶ παρ' ἡμῖν ὀνόματος, δυναμένου νὰ μεταφράσῃ πιστῶς τὴν λέξιν *la précieuse* τῶν Γάλλων, κ' ἐκείνη δι' ἧς ἐννοοῦμεν τὸ πρᾶγμα ἔλλοθεν ἔλκει τὴν καταγωγὴν. Ἀλλ' ἄγνοῶ διατί εὐφραίνομαι νὰ βλέπω ἀγωνιώσας τὰς Κερατσίτσας παντὸς χρόνου καὶ παντὸς τόπου.

Ἐκρίνα ἀναγκαῖον νὰ γράψω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, φοβούμενος μὴ παρεξηγηθῶ, καὶ οὕτως ὑποπέσω εἰς τὴν δυσμένειαν τῶν κυριῶν μας, καὶ τούτο θὰ ἦτο δυστύχημα, τὸ ὅποῖον δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω.

Δὲν φυλάττω ἐξ ιδιοτροπίας τοὺς τύπους τῶν ἀφιερώσεων, καίτοι δικονομολογῶν, καθ' οὓς ἔπρεπε νὰ σ' εἶπω νὰ μὴν ἀποβλέψῃς εἰς τὴν εὐτέλειαν τοῦ ἀφιερώματος, ἀλλ' εἰς τοῦ ἀφιεροῦντος τὴν πρόθεσιν κτλ. ἀλλὰ μένω

Τὸ ἐν πνεύματι τέκνον σου

Δ. Ι. ΛΑΚΩΝ.

Ἐγγραφον κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1857.

ΑΙ ΚΕΡΑΤΣΙΤΣΑΙ

ΚΑΤΑ ΜΟΛΙΕΡΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ὑπὸ Δ. Ι. ΔΑΚΩΝΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Χριστόδουλος.

Ξενοφωντίδης.

Κὺρ Γεώργης, ἐπαρχιώτης.

Μαρούλα, θυγάτηρ τοῦ Κὺρ Γεώργη } κερατσίτσαι.
Διαμάντω, ἀνεψιά αὐτοῦ.

Ζαμπέτα, } ὑπηρετάι αὐτῶν.
Γιακουμῆς, }

Βαρῶνος Δε-Σπυρέτος, ὑπηρετῆς τοῦ Χριστοδούλου.

Κόμης Δε-Κωστάκης, ὑπηρετῆς τοῦ Ξενοφωντίδου.

Τουλία

Μελκομένη } γειτόνισσαι τοῦ Κὺρ Γεώργη.

Δύο κλητῆρες.

Μουσικοί.

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται εἰς Ἀθήνας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κὺρ Γεώργη.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Χριστόδουλος καὶ Ξενοφωντίδης.

ΧΡΙΣΤ. Κύριε Ξενοφωντίδη!

ΞΕΝΟΦ. Τί ὀρίζετε;

ΧΡΙΣΤ. Κύτταξέ με ἑλίγον, καί, ἂν εἰμπορῆς, μή γελάσης.

ΞΕΝΟΦ. Διὰ τί;

ΧΡΙΣΤΟΔ. Ὡς σοῦ ἐράνη ἡ ἐπίσκεψίς μας; εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτήν;

ΞΕΝΟΦ. Καὶ τί ἐρωτᾷς ἐμέ; Νομίζω ὅτι καὶ σὺ ἔλαβες τὸ μέρος σου ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν αὐτήν, καὶ ὅτι καὶ τῶν δύο μας ἡ καρδιά ἔγεινε περιβόλι.

ΧΡΙΣΤΟΔ. ὦ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ εἶμαι καθυποχρεωμένος.

ΞΕΝΟΦ. Καὶ ἔχει λόγον;... Ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπορῶ καὶ μόνος μου πῶς ἐκρατήθην. Δύο μωραὶ ἐπαρχιώτισσαι, αἱ ὁποῖαι σοῦ κάμνουν καὶ αὐταὶ ὅτι εἶναι γυναῖκες τῆς ὀψηλῆς περιωπῆς, νὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν μὲ τόσῃν περιφρόνησιν! Μόλις καὶ μετὰ βίας κατεδέχθησαν νὰ διατάξουν νὰ μᾶς δώσουν καθίσματα. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς μας δὲν ἔκαμνον τίποτε ἄλλο, ἢ νὰ κρυφομινοῦν, νὰ χασιμῶνται, νὰ τρίβουν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἐρωτοῦν αὐτὰς Τί ὥρα εἶναι; » ὥς νὰ μᾶς ἔλεγαν « δείξατέ μας τὴν ῥάχιν σας. » Εἰς ὅλας μας

δὲ τὰς ὀμιλίας ἢ ἀπάντησις των ἦτον ἐν ξηρὸν καὶ ἢ ὄχι. Καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισαν ἰδικάζ των φλυαρίας, διὰ νὰ κάμουν ἴσως ἐπιδείξιν γνώσεων. Εἰσθε δὲ βεβαίως σύμφωνος μ' ἐμὲ, ὅτι, καὶ οἱ ἔσχατοι τῶν ἀνθρώπων ἂν ἤμεθα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς μεταχειρισθῇ τις χειρότερα, ἀφ' ὅτι αὐταὶ μᾶς μεταχειρίσθησαν.

ΧΡΙΣΤ. Νομίζω δὰ ὅτι πέρνατε τὸ πρᾶγμα πολὺ κατάκαρδα.

ΞΕΝΟΦ. Ἀναμφιβόλως, καὶ τόσον κατάκαρδα, ὥστε ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὰς ἐκδικηθῶ διὰ τὴν τόσην ἀνοησίαν των. Γνωρίζω τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐφάνημεν εἰς αὐτὰς ἄξιοι τοσαύτης περιφρονήσεως. Ἐ! φίλε μου! Ὁ κερατσίστικος ἀέρας δὲν ἔχει μολυσμένους μᾶνας τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ διεδόθη ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ τὰ γελοῖα ἐκεῖνα νευρόσπασα ἀνέπνευσαν ἀρκετὸν αὐτοῦ μέρους. Τὰ δὲ ἀξιοτίμα ὑποκείμενά των δὲν εἶναι παρὰ φόρμα κερατσίτσιδος καὶ γελοίας φιλαρεσκείας. Εἶδες ἐρωτήσεις περὶ πολιτικῶν, περὶ ποιήσεως, περὶ δράματος, ἐνῶ ἀμφιβάλλω, ἂν γνωρίζουν νὰ γράψουν πάντε λέξεις, χωρὶς νὰ κάμουν δέκα ἀνορθογραφίας. Καὶ τὰς δέκα Γαλλικὰς λέξεις, τὰς ὁποῖας γνωρίζουν, καὶ ἐκεῖνας στραβά, τὰς ἀναμιγνύουν γελοιοδέσματα εἰς τὴν ὀμιλίαν των διὰ μίαν ματαίαν ἐπιδείξιν. Ὑστερον λοιπὸν ἀπὸ ἑλα αὐτὰ, πῶς ἤθελες νὰ ὑποδεχθοῦν καλῶς δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔκαμαν πρὸς αὐτὰς οὐδεμίαν φιλοφροσύνην διὰ τὴν καλλονὴν των, δὲν ἐπήνεσαν τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας των, δὲν ὀμίλησαν λέξιν περὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ, οὐδ' ἐκτύχησαν τέλος νὰ κάμουν ἐπὶ ζωῆς των ἐν τετράστιχον, ἢ μίαν ἀκροστιχίδαν; Ἐ! φίλε μου! Ἡμεῖς εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἔχομεν τὸν ἀέρα διόλου ἐργολαβικόν· καὶ διὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθῶσι καλῶς τοιοῦτου εἶδους ὑποκείμενα, ἔπρεπε ν' ἀνῆλθωμεν εἰς τὰς τάξεις τῶν γελοίων ἐκείνων ἐργολάβων, οἱ ὁποῖοι νύκτα καὶ ἡμέραν πολιορκοῦν τοὺς ἐξέστας καὶ τὰ παράθυρα, καὶ εἰς τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ χρεωσθῇται τὸ μίσμα τῆς ματαιότητος, ἥτις, διεγείρουσα τὸν ἐγωϊσμόν, ξηραίνει πᾶν εὐγενὲς καὶ λεπτὸν τῆς γυναικείας καρδίας αἶσθημα.

ΧΡΙΣΤΟΣ. Τότε λοιπὸν ἅς προσπαθήσωμεν ἄλλοτε νὰ εἵμεθα πλέον ἐρωτότροποι καὶ φιλόφρονες, ἅς μάθωμεν ἐκ στήθους δέκα στιχάρια, ἅς βλέπωμεν τὰ τελευταῖα φιγουρίνια τῶν Παρισίων, διὰ νὰ γνωρίζωμεν τὸν τελευταῖον συρμόν, τέλος πάντων ἅς γείνωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγον ἐργολάβοι, ἂν θέλωμεν νὰ μᾶς ὑποδέχωνται καλῶς οἱ νεάνιδες τῆς πρωτευούσης.

ΞΕΝΟΦ. Πρὸς τὸ παρὸν ὁμῶς ἅς περιορισθῶμεν εἰς ἄλλο τι· ἀρκεῖ νὰ συναινῆς, καὶ θὰ παίξωμεν εἰς τὰς πριγκιπέσσας μᾶς ἐν παιγνίδι νοστιμώτατον, τὸ ὁποῖον θὰ τὰς κάμῃ νὰ ἴδωσι πόσον εἶναι γελοῖαι, καὶ συγχρόνως θὰ δυνηθῇ ἴσως νὰ τὰς διδάξῃ ὀλίγον καλλίτερα τὸν κόσμον.

ΧΡΙΣΤΟΣ. Καὶ εἴμποροῦμεν ν' ἀκούσωμεν αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

ΞΕΝΟΦ. ἔχω ἓνα μάγειρον Στύρον, ὁ ὁποῖος εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους περνᾷ ὅτι ἦναι ἔξυπνος· καὶ γνωρίζεις ὅτι σήμερον ἄλλο πρᾶγμα δὲν ἔχει τόσην πέραςιν, ὅσον ἡ εὐφροία. Εἶναι δὲ ἓνας ἀλλόκοτος ζουρ-

λός, καὶ τοῦ ἐμῶν εἰς τὸν νοῦν νὰ θέλῃ νὰ πωλῇ πνεῦμα, καὶ νὰ φέρεται ὡς ἄνθρωπος ὅπως πρέπει. Ἐνδύεται πάντοτε μὲ γελοῖαν φιλαρέσκειαν, καίει λατρείας θυμίαμα ἐνώπιον τῆς καλλονῆς, τὴν ὁποίαν ἀπαντήσῃ, καὶ κατὰ τοῦτο δὲν τοῦ ἀποδίδω πολλὸ ἄδικον· διότι ἡ ματαιότης τοῦ αἵωνος τὸν βοηθεῖ νὰ μὴ θηρεύῃ πάντοτε ἄνεμον, ὅπως ἐννοῶ ἐκ τοῦ ἐπιστολικοῦ ἐμπορίου, τὸ ὅποιον ἐξασκεῖ καὶ τέλος τόσον δαιμονίζεται διὰ τὴν στιχουργίαν, ὥστε γνωρίζει ἀπὸ στήθους, μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου, ὅλα τὰ ποιήματα, ὅσα ἀνέλαμψαν εἰς τὸν φιλολογικὸν μας ὀρίζοντα. Ἀλλ' ἡ μεγάλη του ἀδυναμία εἶναι τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐσχάτως δὲ ἔγεινε συνδρομητὴς εἰς μίαν φωτεινὴν ἐφημερίδα, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν συγγενῇ ποίησιν, ἡ ὁποία καταχωρίζεται εἰς αὐτὴν, ἂν καὶ πολλὴ γραῖα καὶ νυσταγμὸν προξενούσῃ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι στιχουργός, ἢ, ὅπως αὐτὸς θέλει νὰ τὸν ὀνομάζουν, ποιητὴς, καὶ δὲν ὑπάρχει γνωστὸς ποιητὴς, τὸν ὅποιον νὰ μὴν ἔχῃ κατακλεμμένον γελοιωδέστατα. Πρὸ μικροῦ ἀκόμη μοὶ ἀνέγνωσε μίαν ὁδὴν του εἰς τὸν Μάϊον, ἣτις εἶναι ἀριστούργημα ἀνοησίας καὶ γέλωτος. Δὲν δύναμαι δὲ νὰ λησμονήσω καὶ μίαν ἐρωτικὴν του ἐπιστολὴν, ἡ ὁποία κατ' αὐτὰς εἶναι εἰς κυκλοφορίαν, καὶ κατὰ τύχην προχθὲς περιέπεσεν εἰς χεῖράς μου. Μετὰ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωκα περὶ τοῦ Σπύρου μου, ἐννοεῖτε τώρα ὅτι δὲν καταδέχεται οὔτε ἓνα χαιρετισμὸν ν' ἀποστείνῃ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας, διότι, λέγει, δὲν θέλει νὰ ἔχῃ νὰ κάρῃ μὲ τοιαῦτα ζῶα.

ΧΡΙΣΤΟΔ. Δὲν ἐννοῶ παντάπασιν. Μοῦ ἔκαμες περιγραφὴν τοῦ ποιητοῦ καὶ γυναικοθήρα μαγείρου σου ἀξίαν τοῦ καλάμου μυθιστοριογράφου, ἀλλὰ δὲν μὲ εἶπες καὶ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου σκοπεύεις νὰ δώσῃς ἓν μάθημα εἰς τὰς Περσικὰς μας.

ΞΕΝΟΦ. Τὸν τρόπον; Ἐγὼ νομίζω καὶ σὺ ἓνα ὑπέρτερον ἀρκετὰ ἔξυπνον;

ΧΡΙΣΤ. Ναί, τὸν Κώσταν.

ΞΕΝΟΦ. Πηγαίνωμεν λοιπὸν καὶ καθ' ὁδὸν σοῦ ἐξηγοῦμαι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κύρ Γεώργης, Ξενοφωντίδης καὶ Χριστόδουλος.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Ἐ! λοιπὸν εἶδατε τὴν κόρην καὶ τὴν ἀνεψιάν μου; Σὰς ἤρεσαν; Πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα, καλὰ; Ἡ ἐπίσκεψίς σας τί ἀποτέλεσμα ἔφερεν;

ΧΡΙΣΤ. Αὐτὸ εἰμφορεῖτε νὰ τὸ μάθητε καλλίτερα ἀπὸ τὰς ιδίας· ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ σὰς εἰπώμεν, εἶναι ὅτι σὰς εἴμεθα πολλὰ ὑπόχρεοι διὰ τὴν εὐνοίαν, τὴν ὁποίαν ἐδείξατε ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ὅτι σὰς μένομεν ταπεινότατοι δοῦλοι.

ΞΕΝΟΦ. Δοῦλοί σας ταπεινότατοι. (ἐξέρχονται).

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. (Μόνος). Χμ! Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτοὶ φεύγουν δυσαρρεστημένοι· πλὴν δὲν εἰμφορῶ νὰ καταλάβω τὴν αἰτίαν, καὶ πρέπει νὰ μάθω τί τρέχει. . . Ἐ! Ζαμπέτα!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ζαμπέτα και Κύρ Γεώργης.

ΖΑΜΠ. Τὶ ὀρίζεις, ἀφεντικό ;

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Πόῦ εἶναι αἱ κεράδες σου;

ΖΑΜΠ. Εἰς τὴν κάμαρά τους.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Καὶ τί κάμνουν ἐκεῖ ;

ΖΑΜΠ. Πουμμάδα γιὰ τὰ χεῖλια.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Πάλιν πουμμάδα ! Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ταῖς πουμμάδαις καὶ ταῖς ἀλοιφαῖς των ! Πέ τους 'ν' ἀφήσουν τὰ τσουκάλια των, καὶ νὰ καταβοῦν εὐθύς.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Κύρ Γεώργης μόνος.

Αὐταὶ αἱ ἀχρεῖαι θέλουν βέβαια νὰ μ' ἀφανίσουν μὲ ταῖς πουμμάδαις καὶ μὲ τὰ φτιασίδιά των ! Ὅπου καὶ ἂν γυρίσης νὰ ἰδῇς, ἀσπράδια τοῦ αὐγοῦ ἐδῶ, πικραμύγδαλα κοπανισμένα ἐκεῖ, ἀλεύρια καὶ πίτυρα παρεκεῖ, καὶ χίλια ἄλλα βρωμολογήματα, τὰ ὅποια ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ. Ἀπὸταν ἤλθαμεν ἐδῶ, θὰ ἐξώδευσαν τὸ ξίγγι δέκα τεύλάχιστον γουρουνιῶν, καὶ πέντε ἄνθρωποι ἤμποροῦσαν νὰ ζήσουν μὲ ταῖς μπριζόλαις, τὰς ὁποίας κολλοῦν στὰ μάγουλά τους κάθε βράδυ, καὶ μὲ τὰ ποδάρια τῶν κριαριῶν, τὰ ὅποια βράζουν καθ' ἡμέραν, διὰ ν' ἀλείφωνται μὲ τὸ ζουμί.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μαρούλα, Διαμάντω καὶ κύρ Γεώργης.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Νόστιμη δουλειά, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ κάμνετε τόσα ἐξοδα διὰ νὰ πασαλείφετε τὰ μοῦτρά σας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ! Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου τὸ χρῶμα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἔχομεν, ἤξευρε τί ἔκαμεν. Ὑστερα ἔρχεται ὁ ἔξ' ἀπ' ἐδῶ καὶ παρακινᾷ μὲ χιλίους τρόπους νὰ χαλοῦν τὴν ὁμοιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν θεόν, καὶ νὰ τὸ βάφουν μὲ τόσαις ἀηδίαις, διὰ νὰ ὁμοιάζουν μὲ τὸν διάβολον, καὶ νὰ φαίνωνται σὰν προσωπίδες τῆς ἀποκριᾶς. Νὰ καὶ τώρα σεῖ; ξεύρετε πῶς μοῦ φαίνεσθε; Σὰν μυλωνάδες ἀλειμμένοι μὲ ἀλεύρι. Ἐ! κορίτσια ! ἐλᾶτε στὸν νοῦν σας· ἐπειδὴ δὲν θὰ ἦσθε ἀκόμη τριάντα χρόνων, καὶ θὰ ὁμοιάζετε σὰν ἐξήντα χρόνων παλαιόγρηαις. Ἡ μακαρίτισσα ἡ μάννα σας τοιαῦτα πράγματα δὲν τὰ ἤξευρε, ἀλλ' ἐκείνης τὸ μάγουλον ἔσταζεν αἷμα ἕως τὴν τελευταίαν τῆς στιγμὴν· ἐνῶ σεῖς τώρα ὁμοιάζετε σὰν κτικλιασμένοι . . . Δὲν μὲ λέγετε, ἀλήθεια, τί ἐκάμετε εἰς ἐκείνους τοὺς κυρίους, καὶ τοὺς εἶδα νὰ φύγουν μὲ τόσην ψυχρότητα; Δὲν σᾶς εἶχα παραγγεῖλει νὰ τοὺς δεχθῆτε ὡς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους σκοπεύω νὰ σᾶς δώσω ἄνδρας ; (ἀκολουθεῖ).